

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

ELŐFIZETÉSI ÁRA POSTÁN KÜLDVE EGY ÉVRE 4 KORONA.

II. évfolyam 31. szám.

Ára 4 fillér,

1914. augusztus hó 2.

Vilmos panasza Durazzóban.

Hej Durazzó, hej Durazzó
Itt hőség már duhasztó,
S bár beborult rám az ég is,
Melegem van kissé mégis.
A seregem szerte szaladt,
Ég a föld a lábam alatt,
Szoritnak a mallisszorok
Én biz innen eliszkolok.

Nem szeretnek az albánok,
Mert itt kissé csehül állok,
S hogy nekik e nemzetiség
Mért nem tetszik, tudná az ég.
Trónom ellen pártot ülnek,
Katonámból párt ott ütnek,
Ahol érnek. Nincs kimélet,
Mit ér ez a betyár élet.

Hü vezérem, Prenk Bib Doda
Csatát veszett. Nem is csoda,
Nincs ágyuja finom skoda,
De ezért nem oda Doda.
Itt van még a derék Muktár,
Fájdalmamra végső mustár
Addig beszél, addig szó szól,
Majd csak kihuz tán a szószból.

Szép királyság, drága emlék,
Csak még innen elmehetnék.
Én nem bánom, mit mondanak.
Sose látna ez a konak,
Se Durazzó, se Valóna
Nem látnának, nem, valóba.
S bár a harc itt nem csitul még,
Otthon újra felwiedulnék.

Mért is jöttem Durazzóba,
Hol ádáz harc dul azóta,
Trónra vágytam, szép mánia,
Kellett nekem Abándia?
Ez a trónus lesz a vesztem,
Az albánnal mért is kedtem
S a törökek, higgyék ezt el,
Mefogtam s most nem ereszt el.

Jack.

Mindenféle hivatali, iskolai, énekes- és imá-
és márványozással a legjutó-
nyosabb árak mellett készíti

KÖNYVEK BEKÖTÉSÉT díszes kivitelben,
címecanyozással

KOVÁCS ANTAL könyvkötészete.

Akik itthon maradtak.

Az itthon maradtak hadseregének ezredese és adjutánsa.

Dudi, a kapitány, aki itthon védi a hazát a M. H. hasábjain.

Gera, aki itthon szervezi a hadsereget s küldi a harctérre a legényeket.

Pál, akit csak végveszély esetén visznek, amikor már nagyon nagy szükség lesz a lelkesedésre.

A mialatt majd Mórítz menti meg a hazát — itthon.

Ellenben ezen dicső ifju is itthon marad, mert másképp mi lenne a csőd-del, meg a prémgallérral, melyet meg kell óvni.

És méltóztatol tudni, hogy az öreg gascoque legények gyöngyét sem vitték el, mert tul van az időkorszakon.

Ellenben a tanítótság emez ifju gyöngyét elvitték, hogy társalogjon a lovakkal. Amilyen jó tanító, még megtanítja őket a második osztály tananyagára.

És Andort is majd itthon felejtették, — főmérnöknek, csak a végén mégis meggondolták és vitték. Kár pedig, mert ő lett volna az őrmester.

Személyi hírek-sorozata.

Értesítés:

Espersit János dr. ügyvéd 15 napi tartózkodásra Hűvösvölgybe utazott. Ez idő alatt ügyvédi irodája működését felfüggeszti.

15 nap múlva. Espersit János dr. 15 napi hűvösvölgyi tartózkodásából visszatért; s ügyvédi irodája működését ismét megkezdi.

Két nap múlva. Espersit János dr. bizonytalan ideig való tartózkodásra a harctérre utazott, addig ügyvédi irodája teendőit helyettese látja.

Magyarázat:

A köztársaságért csak 15 nap, — a királyért és hazáért: életünket és vérünket.

A „nagy” grófról.

Károlyi Mihály gróf, az ellenzék esze, pardon, zsebe, jelenleg Amerikában tartózkodik s könyör adományokat gyűjt a megboldogult jelszavas politika részére:

— Mihály gróf így szólit meg egy magyart:

— Remélem kedves honfitársam, fog ön is áldozni a hazaszeretet szent oltárán?

A magyar így felet:

— Hallja, minek néz engem a méltóságos ur!? Ha én amellet volnék, hogy az a pénz otthon keringjen, akkor nem loptam volna el a lugosi takarékpénztárból . . .

A másik eset se kutya.

A népgyűlés után fogja magát Károlyi és oda libben egy jól öltözött urhoz. Udvariasan meghajol, kezei nyujt, bemutatkozik:

— Károlyi vagyok!

Az ur meglepődve szintén meghajol s így szól:

— Kecskeméti vagyok! . . .

TUTYI.

No sok jó kis embörtl elvittek katonának, de azé egynehányónkat csak itthon hagytak. Egy pár jó kis embörtl . . .

Aszongyák, hogy csak a leginyek elejit vitték el. D'eisz a hátujját se hagyták itthon.

Aszongyák, hogy azoknak jó, akik itthon marannak. Hát nem mondhatnám, mer nem azok után sirnak, a jó kis fehérszemélyök.

No de nem is féltöm a hazát, mer nagyon sok jó kis embörtl elvittek, hogy vigyázzon rá. No de vigyáznak is maj a hazára, a jó kis embörök.

Szerkesztői üzenetek, amelyek mindenkit illetnek.

Az uszodából panaszos levelet hozott a posta a „Dongó“ szerkesztőségének. Hosszukás, női levélpapír, finom a hajtása, szép, jellegzetesen szálkás az írása, olyan, aminőket a lapokban sokszorosított főuri autogrammokon látunk s a papír balsarkában kidomborítva a tiszteletreméltó ötágu korona.

Szóval, ha a tartalma el nem árulná, magunktól is rájönnénk, hogy egy ugynevezett előkelő helyről tiszteltek meg bennünket a panaszszal.

De elárulja a tartalma is.

Soha ennél gögösebb és — engedelmet kérünk a levélírótól, de mindenre feljogosít bennünket az, hogy nem írta alá a levelét — pöffeszkedőbb írás nem volt még a kezünk között.

Nem kisebb a panasza önagyságának, mint az, hogy: igazán nem való már a Marosban fürödni, mert mindenféle nép jár oda, akikkel az ember nem szívesen áztatja magát ugyanazon vízben.

Névtelen levelekre nem szoktunk válaszolni, de ezuttal kivételt teszünk. Ezzel a levéllel, úgy érezzük, foglalkoznunk kell — elrettentő példaképen.

Ha nem tárgyalná ennek az állapotnak a „lehetetlen“ voltát négy teljes oldalon keresztül a legnagyobb felháborodással, azt hinnők, hogy rossz vicc az egész. De az egész keserves panasznak olyan őszinte a megbotránkozása a folyóvíz elzúllése miatt, hogy elveszi az írás vicc jellegét.

Olyan őszinte — mondom — a megbotránkozása, hogy már majdnem meggyőzött bennünket arról, hogy fel kell szólalnunk az iránt: nyitasson a város egy külön Marost a Nagysádéhoz

hasonlóan előkelő származásu hölgyek részére.

De eszünkbe jutott, hogy akkor mindjárt azt is tanácsolnunk kellene, hogy hol helyezték el ezt az új, előkelő Marost?

Nincs a kedves papájának egy eladó telke? Esetleg kisajátítaná a város erre a célra. Mert más alkalmas helyet nem tudunk hirtelenében.

Azután gondoltunk arra is, hogy megkérjük a fürdőbizottságot: írja ki a uszoda egyik sarkába, hogy: I. osztály, arisztokraták részére, a másik sarokba: II. osztály, középnevesek részére és végül III. osztály, hátra.

De tessék elhinni: az Ön keservén ez sem segítene. Minden demokrata nyomban az I. osztályba járna.

Nehéz hát segíteni a dolgon, excellentiás kisasszony, — mert legalább is ennyit nézünk ki a leveléből — nagyon nehéz.

Az uszoda különben is furcsa hely. Ez az a hely, ahol mindenki egyenlő. Ahol mindenki leveti a rangját, leteszi a diszeit, kívülhagyja a plörözeit és egyetlen szál uszóruhában, egyszerűen és vizesben lubickol a hűsnek nevezett habokban.

Sokkal demokratikusabb hely még a temetőnél is. Ott van diszsihely, elsőosztályu sirhely, másodrendű, árokmenti, van márványsirkő aranyfelírással és van közönséges fejfa kezdetleges véséssel.

De az uszódészkákban eddig nem volt divatban ilyen megkülönböztetés.

Ott teljes az egyenlőség. Annyira teljes, hogy — csodálkozunk is, hogy nem ezt panaszolja — pár száz méterrel fentebb lovakat usztatnak póri gyermekek és meztelenül fürdenek.

Éppen az emberekkel szemben tetszik ily finnyásnak lenni?

Hát az nem bántja, hogy a póri népek annyira vetemednek, hogy — mint a napokban is egy cselédleány — ugyanazon Marosba mernek belefutni, ahol ilyen előkelőségek fürdenek?

Amint látni tetszik, megoldhatatlannak tartjuk a problémát.

Csak önmaga oldhatja meg.

Tessék az uszóruhájára kivarratni a nemesi cimert, hátha a plebs által profanizált viz respektálni fogja. Vagy pedig tessék magának venni egy külön Marost.

Velencében esetleg egy egészen szeparált tengert is kaphat

. . . s. d.

TETLEGESSÉG.

Egyik olvasónk figyelte meg azt a kis, vidám vasárnapi diskurzust, amely valamelyik csanádmegyeyi faluban történt:

— No András — ujságolja az egyik ember a másiknak a kis kapu előtt — mit szól ahhoz a komégyiához?

— Melyikhez?

— Hát aki tegnap nálunk vót.

— Nem tudok én arról semmit, mer én tennap Ambrózon vótam.

— Nem-e? Mán pedig nagy sörja vót annak! Azt csak tudja sógor, hogy a Lajesi fiu meg a Gyurka a Vera után járnak. Hiszen jó szemük van, mert helyre egy lány. De tennap összelársalkodtak a lányon és a Lajesi ugy ütötte kupán Gyurkát, hogy megszedelgett tőle. Jó is, hogy a Gyurka okosabb vót, mer ha el nem szalad, még bizony — tetlegességre jön a sor!

Divatlevél a birói talárról.

Mielőtt még a háburó kiütött s katonaruha jött volna egészen divatba, arról volt szó, hogy készül már az új reform, jön a birói és ügyvédi talár. Valami nagyszerű lesz ez a viselet s bizonyos, hogy az igazságszolgáltatás taláros urai a divathoz is fognak alkalmazkodni.

Néhány ügyes divatmintát sikerült hirtelenében összeállítanom.

A birák talárjain például igen tetszetős lenne némi disz, valami finom előléptetési applikáció. Jegyzőnek jól állana a talár feltűnő helyén viselendő türelmi folt, mely csak a birói kinevezésig alkalmazható. A válópörben dolgozó birák a taláron oldalt választékot viselnek: ágytól és asztól elválasztékot. A polgári birák talárjához ajánlatos anyag a sommás perkál. A telekkönyvi birák talárján alkalmazni lehet dus zálogjog előhímezéseket matyómódra. Irnokok, dijnokok hasított talárt viselnek, a becsüs kettős fényezett ujjakkal hordja a talárt.

Ügyvédeknel a szövetek közül alkalmazni lehet kliensbőrt lombard csipkékkel. Fiatalkoruak védői a hátulgombolós talárt viselik.

De miért ne kapjanak az ügyfelek is talárt a pénzükért? A feiperesnek például direkt jól állana a mellrészen némi előlegdisz, az alperes mindössze egy kötelet viselne a derekán, amire törvényes intézkedés is van Kuriai döntvény is van rá: az alperes köteles. Ezenkívül viselik az összes perköltséget.

Dr.

NEM HITT NEKI.

Biró: Miért ütötte a panaszost még akkor is tovább, amikor az könyörögve kiabálta: „elég, elég!”

Vádlott: Nagyságos biró ur, a panaszos olyan megrögzött hazudozó, hogy sohasem lehet tudni, mikor mondja az igazat!

Vidám históriák.

„Ravasz alakok“ a czime Tábori Kornél szerkesztésében megjelenő Vidám könyvtár legújabb füzetének. Mutatóba itt közlünk belőle néhány apróságot:

A fogaskerekű lassan dőcög fölfelé a Svábhegyen. Az egyik szakaszba egy öreg matróna ül, egyike ama ritka pesti dámáknak, akik gráciával tudtak megöregedni. Fialat asszonyokkal diskurál a női következetességről. Több vélemény hangzik el, de végső eredményében valamennyi oda konkludál, hogy a következetesség nem női erény s nagy lélektani tévedés a nőktől azt követelni, hogy következetesek legyenek. A matronát is megkérdezik, mi erről a véleménye.

— Asszonyok, — mondja kevés komolysággal, — életemben egyetlen asszonyt ismertem, aki következetes volt. Ha akarjátok elmondom az esetet. Nagyon rövid!

— Halljuk! Halljuk!

— Egy biharmegyei körorvosnak volt a felesége ez az asszony. Fialat korában elég csinos volt, de a mikor én ismertem, már meglátszott rajta az, hogy van egy tizenkilencéves leánya. Ez a hölgy folyton ezt mondogatta: „Öt évet adnék az életemből, ha jól adnám férjhez a leányomat!“ Ez sikerült is neki. A leányát elvette egy derék, csinos, igen gazdag erdélyi ur. És ő következetes maradt az ígéretéhez. Attól a naptól fogva, hogy a leánya férjhezment, az életkorából állandóan letagad öt évet . . .

*

A képviselőház folyosóján Kállay Tamás mesélte ezt az apróságot:

Amikor legutóbb lenjárt a kerületben, az egyik faluból kocsin ment át a másikba. A kocsis, hogy megrövidítse az utját, letért az országutról és átvágott egy nagy réten. Ballagott a kocsi anélkül, hogy egyetlen cserje akadt volna az útjába. Egyszer csak a rét kellő közepén tilalom fához értek. A póznára tábla volt erősítve, rajta a nagybetűs fölirással: Vigyázat!

Minthogy se ut, se árok, se gödör nem volt a tilalomfa közelében és kö-

röskörül olyan sima volt a rét, mint a pesti aszfalt, a képviselő megbökte a paraszt kocsist és csodálkozva kérdezte meg tőle:

— Mondja, bácsi miért állították ide ezt a jelzőtáblát?

— Semmi másért, nagyságos uram — felelte a kocsis — csak éppen, hogy ide csapott le a mult nyáron az istennyila, oszt' agyonütött egy embert meg egy asszonyt . . . Ezért rendelte el a tekintetes előljáróság, hogy a táblával figyelmeztessék az erre járókat . . .

*

Két börziáner a Szabadság-téren szembekerül egy koldussal. Az egyik ad a koldusnak két krajcárt, a másik zsebre dugott kézzel tovább megy.

— Te nem szoktál a koldusoknak adni soha? — kérdi az adakózó börziáner a szűkmarkutól.

— Dehogyan nem. Én nagyon jótékony ember vagyok. De a koldusokkal szemben van egy szisztémám és ezt a frátert már kitapasztaltam.

— És mi a szisztémád?

— Ha jön egy koldus elém, megkérdezem tőle tud-e egy tizkoronást váltani? Ha nem tud: nem kap semmit, mert hiszen nincs aprópénzem; ha pedig tud, akkor pláne nem kap semmit, mert hiszen nincs rászorulva!

*

A Zuglóban van egy kis korcsma, ahova a szakavatott pesti lumpok csak hajnalban mennek inni. Napközben olcsó kis karcos fogy itten, de napfölkelte után, mikor az uri lumpok pneumatikus fiakkerei és autói állnak meg az ajtó előtt, előkerülnek a legdivatosabb francia pezsgők, s így a korcsmában, épp a pénzes emberekre való tekintettel, szeparé is van. Itt történt a következő eset:

Jött négy kapatos ur. Három már tökéletesen el volt ázva, mindössze a negyedikben volt még némi maradványa a józanságnak. Tehát ez a negyedik intézkedett. Harsányan kiáltott:

— Korcsmáros! Négy üveg Veuve Clicquit-t a szeparéba!

A korcsmáros odaszól a pincérnek:

— Vidd be fiam. Egyet tegyél az asztalra, hármat az asztal alá.

— Mi ez? — ordítja a félig józan.
— Miért tegyen hármat az asztal alá?

A korcsmáros szeliden magyarázza meg.

— Ismerem én már a viszonyokat, uram. Egyet még megisznak az urak az asztalnál. De a többire már csak ugyis akkor kerül a sor, mikor az asztal alatt méltóztatnak feküdni. Miért ne legyen hát kéznél az ital?

Csillagászat.

A katonai altiszti iskolában mindenféle szép tudományra tanítgatják a káplárokat s szakaszvezetőket. A hadnagy ur egyebek között az égitestek mozgását is elmagyarázta a derék hadfiaknak és annak bizonyosságául, hogy megértették-e a magyarázatot, ki is kérdezi az egyik káplárt a nap és föld forgásáról. A káplár sokáig gondolkodik, de végre mégis kisüti:

— Hát izé, az ugy van: a föld forog a nappal a nap körül, éjjel pedig a hold körül . . .

FÉLREÉRTÉS.

— Légy szives, kölcsönözzél holnapig tiz koronát.

— Sajnálom, nincsen nálam annyi pénz?

— És otthon?

— Otthon? Köszönöm, mindenki jól érzi magát.

Arithmetika a házasságban.

Önagysága távollétében a fiatal férj egy jó barátját fogadta.

— Ha megengeded, bemutatom neked negyed részemet! — szól s rámutatott egy korzetre, egy kaucsuk fogorra és két hajfonatra.

— Ez a te negyed részed? Hogy-hogy?

— A dolog egyszerű. Ez a jobbik fele az én — jobbik felemnek!

Magyarázat.

Egy kisebb város egyetlen középiskolájában az idei érettségi vizsgálat eredményének kihirdetésénél az igazgató nagy és megható beszédet intézett a bot és cigarettaviselésre immár jogosított ifjakhoz, akiket többrendbeli bölcs tanácscsal látott el.

— Fiam — mondotta végül a direktor — egyet a lelketekre kötök. Soha ne tegyétek a lábatokat sem olyan helyre, ahová a leánytestvéreket nem vihetitek magatokkal.

A derék pedagógus rosszkedvűen látta, hogy az évtizedek óta használt bölcs mondást néhány érett fiu mosolylyal hallgatta. A legjobban vihogót meg is szólította:

— Ugyan fiam, nem mondaná meg nekem, hogy mit nevet? Maga talán tud olyan helyet, ahová el kell járnia és ahová nővérét sohasem vinné el.

— Tudok, igazgató ur.

És ugyan milyen hely az? — kérdezte most már paprikavörösre gyult ábrázattal az igazgató.

— A borbély, igazgató ur!

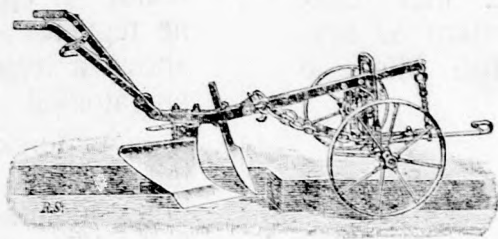
Könnyü elintézés.

A falusi temető kerítését, amely talán ötven esztendő előtt épült, meg rongálta az idő. A töredezett téglafal megjavítását már három esztendő óta sürgette a község jegyzője, de sehogyan se tudta kapacitálni a kupak-tanács tagjait arra, hogy pénzt áldozzanak az új kerítés elkészítésére. A legutóbbi képviselőtestületi ülésen ismét előállt a jegyző és előterjesztette a kerítés építés költségvetését.

— Nincsen arra semmi szükség — állt föl szónokolni a falu egyik bölcese. — Minek kijavítani a temető kerítését? Hiszen, akik kívül vannak azon a kerítésen, ugy se kíváncsiak bévülre, akik pedig bévül vannak, nem tudnak kijönni!

Saját gyártmányu, szabadalmazásra bejelentett láncboronák!

Kuceses Károly gépraktára, Makó.

Tisztelettel értesitem a gazdaközöniséget, hogy az eredeti

tükörcécl „SACK” ekék

az őszi időnyre megérkeztek. Ezuttal csak azt tartom szükségesnek megemlíteni, hogy csak az az **eredeti tükörcécl eke**, amelynek minden részén látható a **bejelölt védjegy**, továbbá az ekefejen a **SACK RUDOLF** név.

Egyben értesitem a tisztelt gazdaközöniséget arról is, hogy Hofherr-Schrantz és Clayton-Shuttleworth egyesült gépgyári művek képviselői is átvettem és ezen elsőrendű gyárak kitűnő minőségű gazdasági gépeit állandóan raktáron tartom.

Különösen kiemelendő ezen gyárak új **Prima és Gazda Drill sorvetőgépei és műtrágyaszórási**, utólráhetetlen szilárd és nagy munkabírási **répvágói** és takarmányozó gépei.

Kisgazdák céljaira, különösen alkalmasak az

új típusu L. A. benzinmótorok,

ugy örlés, darálás és takarmányozó gépek hajtására, mint szállítható **Lukoricamorzsolóval kombinálva**. — A gyártmányok kiűzőségéhez aránylag jutányos árak és kedvező feltételek.

KUCSES KÁROLY

Sack Rudolf Hofherr - Schrantz és Clayton Shuttleworth
kerületi képviselője.

1574

Saját gyártmányu, szabadalmazásra bejelentett láncboronák!